

Daniels Bog – Nummer niogtredive

Afsløringen af det profetiske væv: William Millers drøm og genoprettelsen af grundlæggende sandheder i de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-01-03

Vi betragter den profetiske anvendelse af William Millers drøm i de sidste dage, hvor alle profetier finder deres fuldkomne opfyldelse. Millers drøm identificerer opdagelsen, etableringen, forkastelsen, nedgravningen og genoprettelsen af adventismens grundlæggende sandheder, som blev sammenføjet gennem Millers tjeneste. Disse grundlæggende sandheder repræsenterede de sandheder, som blev afsegledede i 1798. Disse sandheder er fremstillet ved synet om Ulai-floden. Millers drøm, sådan som den er nedskrevet i bogen *Early Writings*, var hans anden drøm, og drømmen var blevet typificeret ved Nebukadnezars anden drøm, ligesom Miller selv var blevet typificeret ved Nebukadnezar.

Tidligere artikler har påvist, hvordan afslutningen på Nebukadnezars liv med „syv tider“, hvor han levede med et dyrs hjerte, symbolsk endte i 1798. Hans rige blev da genoprettet, og for første gang repræsenterede Nebukadnezar en fuldt omvendt mand. Med hensyn til „endetiden“ repræsenterede han i 1798 de „vise“. Vi har også fastslået, at Nebukadnezars dom med „syv tider“ som Babylons første konge var et forbillede på Belsazzars femogtyvehundredeogtyve (mene, mene, tekel, upharsin), som var Babylons sidste konge.

„Over den sidste hersker i Babylon var, som forbilledligt over den første, den guddommelige Vægters dom kommet: ‘O konge, ... dig er det tilsagt; Riget er viget fra dig.’ Daniel 4:31.“
Profeter og Konger, 533.

Søster White identificerede Belsazzar i hans domstime som den „dåragtige konge“. Ved afslutningen af Nebukadnezars domstime repræsenterer han den „vise konge“, for han drog nytte af dommen i „syv tider“, mens Belsazzar, skønt han kendte historien, nægtede at drage nytte af den.

"Men Belsazzars kærlighed til fornøjelser og selvforherligelse udslettende de lærdomme, han aldrig burde have glemt; og han begik synder, der lignede dem, som bragte åbenlyse domshandlinger over Nebukadnezar. Han forspildte de muligheder, der nådigt var blevet givet ham, og forsømte at benytte de muligheder, han havde inden for rækkevidde, til at blive bekendt med sandheden. 'Hvad må jeg gøre for at blive frelst?' var et spørgsmål, som den store, men tåbelige konge gik forbi med ligegyldighed." Bible Echo, 25. april 1898.

Nebukadnezar er et symbol på „de vise“ i 1798, som forstår kundskabens tiltagelse ved endens tid.

Det stolte praleri havde næppe forladt hans læber, før en røst fra Himmelen kundgjorde ham, at Guds fastsatte domstid var kommet. I et øjeblik blev hans forstand taget fra ham, og han blev som et dyr. I syv år var han således fornedret. Ved slutningen af denne tid blev hans forstand givet ham tilbage, og da han i ydmyghed så op til Himmels store Gud, erkendte han den

guddommelige hånd i denne tugtelse og blev atter genindsat på sin trone.

„I en offentlig bekendtgørelse anerkendte kong Nebukadnezar sin skyld og Guds store barmhjertighed ved hans genoprettelse. Dette var den sidste handling i hans liv, sådan som den er nedtegnet i den hellige historie.“ Review and Herald, 1. februar 1881.

Ved afslutningen af Nebukadnezars „syv tider“ fremsatte han en offentlig proklamation, som indbefattede en offentlig bekendelse. Miller symboliserer, som Nebukadnezar, de „vise“ i 1798, som forstår kundskabens tiltagelse ved endens tid. De havde begge to drømme, og begge deres respektive anden drømme identificerer symbolsk de „syv tider“. Det er i tidligere artikler blevet påvist, at de „syv tider“ markerer et overgangstidspunkt.

I 1798 markerer Nebukadnezar en overgang fra sin stolte tilstand til de vises tilstand. Den indbefattede hans offentlige bekendelse. 1798 var også overgangstidspunktet mellem det femte og det sjette rige i Bibelens profeti. Det markerede også den første engels ankomst og dermed begyndelsen på en ny husholdning; for advarslen om den kommende dom kunne ikke finde sted, før det femte rige i Bibelens profeti havde modtaget sit dødelige sår.

„Budskabet selv kaster lys over den tid, da denne bevægelse skal finde sted. Det erklæres at være en del af det 'evige evangelium'; og det forkynder dommens begyndelse. Frelsens budskab er blevet prædikeret til alle tider; men dette budskab er en del af evangeliet, som kun kunne forkyndes i de sidste dage, for først da ville det være sandt, at dommens time var kommet. Profetierne fremstiller en række begivenheder, der fører frem til dommens begyndelse. Dette gælder især Daniels Bog. Men den del af hans profeti, som vedrørte de sidste dage, fik Daniel befaling om at lukke til og forsegle 'indtil endetiden'. Først når vi når frem til denne tid, kunne et budskab om dommen forkyndes, grundet på opfyldelsen af disse profetier. Men ved endetiden, siger profeten, 'mange skal fare om, og kundskaben skal blive stor.' Daniel 12:4.

"Apostlen Paulus advarede menigheden mod at se frem til Kristi komme i hans egen tid. »Den dag kommer ikke,« siger han, »før frafaldet først er kommet, og syndens menneske er blevet åbenbaret.« 2 Thessalonikerbrev 2:3. Først efter det store frafald og den lange periode med »syndens menneskes« herredømme kan vi vente vor Herres komme. »Syndens menneske«, som også kaldes »lovløshedens hemmelighed«, »fortabelsens søn« og »den lovløse«, betegner pavedømmet, som ifølge profetien skulle opretholde sin overhøjhed i 1260 år. Denne periode endte i 1798. Kristi komme kunne ikke finde sted før den tid. Paulus lader sin advarsel omfatte hele den kristne tidsalder ned til året 1798. Det er først på denne side af dette tidspunkt, at budskabet om Kristi andet komme skal forkyndes."

"Intet sådant budskab er nogen sinde blevet givet i tidligere tidsaldrer. Paulus prædikede det ikke, som vi har set; han pegede sine brødre hen på den dengang fjertliggende fremtid for Herrens komme. Reformatorerne forkyndte det ikke. Martin Luther henlagde dommen til omtrent tre hundrede år frem i tiden fra sin egen dag. Men siden 1798 er Daniels bog blevet åbnet, kundskaben om profetierne er blevet forøget, og mange har forkyndt det højtidelige budskab om den nære dom." The Great Controversy, 356.

I 1798 indtrådte en ny husholdning i frelsens værk, og denne nye husholdning gav en advarsel om en anden husholdning, som ville begynde i 1844. Ved dette skifte af husholdning ville en dør blive lukket, og en dør åbnet.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger; se, jeg har sat foran dig en åben dør, og ingen kan lukke den; for du har kun ringe styrke og har holdt fast ved mit ord og har ikke fornægtet mit navn. Åbenbaringen 3:7, 8.

Åbningen af en dør markerer en ny husholdning. Der fandt en husholdningsmæssig forandring sted i rigers og budskabets orden i 1798, ved afslutningen på den første vrede, som blev fuldbyrdet fra 723 f.Kr. og frem til 1798. Der fandt også en husholdningsmæssig forandring sted i 1844, ved afslutningen på den sidste vrede, som blev fuldbyrdet fra 677 f.Kr. og frem til 1844. I 1798 var den første engels budskabs husholdning, som advarede om den forestående dom, kommet. Både Nebukadnezar og Miller fremstilles som de "vise" ved "endetiden", da "døren" blev åbnet til den indre husholdning af den første engels budskab og til den ydre husholdningsmæssige forandring fra dyret fra havet til dyret fra jorden. Husholdningen af den første engels budskab blev opfyldt, da døren ind til Det Allerhelligste blev åbnet den 22. oktober 1844, og den tredje engels husholdning og den undersøgende dom indtrådte.

Millers anden drøm begynder, da en dør blev åbnet i 1798, og den ender, da en dør blev åbnet i overgangsperioden for de »to vidner«, som bringes til live igen for at forkynde budskabet om Midnatsråbet. Profetisk repræsenterede både Nebukadnezar og Miller overgangen fra havdyrets rige til jorddyrets rige i 1798. De repræsenterer begge kundgørelsen af undersøgelsesdommens nærhed og dens ankomst i 1844. 1798 og 1844 repræsenterer afslutningen på Guds første og sidste »vrede« mod sit folk, som blev fuldbyrdet over perioden med »syv tider«, sådan som det er fremstillet i Tredje Mosebog seksogtyve. De seksogfyre år fra 1798 til 1844 repræsenterer opførelsen af det åndelige tempel, som pagtens sendebud pludselig kom til den 22. oktober 1844, da Kristus gik over fra det Hellige til det Allerhelligste.

1798 og 1844 identificerer overgange (mere end én), som er markeret ved de „syv tider“. Overgangen fra milleritisk filadelfisk adventisme til milleritisk laodikeisk adventisme i 1856 var ligeledes markeret ved en forøgelse af kundskaben om de „syv tider“, som derefter blev forkastet i 1863. I 1798 havde der været en forøgelse af kundskaben fra Daniels Bog, som omfattede de samme „syv tider“ fra Tredje Mosebog 26, der skulle forkastes ved afslutningen på milleritisk filadelfisk adventisme.

Overgangen i den første engels bevægelse fra Filadelfia til Laodikea blev fremstillet ved de syv år fra 1856 til 1863. Det laodikæiske budskab kom i 1856, og i syv år frembragte det nye lys om de "syv tider", som var blevet forseglet op, en tretrins prøvelsesproces, som adventismen svigtede i 1863. Syv år blev givet for lyset om de "syv tider", enten til at blive modtaget eller forkastet. Overgangen i den milleritiske filadelfiske adventbevægelse til den milleritiske laodikæiske adventbevægelse er et forbillede på omvendingen af rækkefølgen ved enden, overgangen fra den

tredje engels laodikæiske bevægelse til den tredje engels filadelfiske bevægelse.

Esajas femogtresårige profeti markerer begyndelsen på Guds første og sidste harme mod først Israels nordlige og dernæst det sydlige rige.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim knuses, så det ikke mere er et folk. Esajas 7,8.

Esajas profeti om femogtres år blev givet i 742 f.Kr., og inden for femogtres år ville det nordlige kongerige være borte. Nitten år efter 742 f.Kr., i 723 f.Kr., blev det nordlige kongerige ført bort i trældom af Assyrien. Ved afslutningen af de femogtres år begyndte det sydlige kongeriges forbitrelse i 677 f.Kr., da Manasse blev ført bort i fangenskab af babylonierne. De femogtres år repræsenterer derfor en periode på nitten år frem til det nordlige kongeriges første bortførelse i fangenskab og derefter yderligere seksogfyre år indtil Manasses fangenskab.

Disse profetier nåede deres respektive opfyldelser i 1798, 1844 og 1863. I 1798 indtraf en indre overgang i frelsesbudskabet med den første engels komme, og en ydre overgang i bibelprofetiens riger fandt også sted. I 1844 indtraf en indre overgang i frelsesbudskabet, idet døren til Det Hellige blev lukket, og den undersøgende dom begyndte med den tredje engels komme. I 1863 indtraf en ydre forandring, idet begge horn på jordens dyr blev opdelt i to klasser.

Det republikanske horn delte sig i de to politiske partier, som fra da af skulle komme til at dominere jorddyrets historie. Det protestantiske horn delte sig i to frafaldne manifestationer: det ene parti hævdede at være protestantisk og hævdede at holde sabbatten på den syvende dag, og en anden gruppe hævdede at være protestantisk, men opretholdt solens dag som deres udvalgte tilbedelsesdag.

I den historie blev det protestantiske horn, som var fremkommet af den mørke middelalder, prøvet fra den 11. august 1840 til den 22. oktober 1844, og det bestod ikke prøven, men overgik fra det søndagsholdende protestantiske folk til det søndagsholdende frafaldne protestantiske folk.

I historien om det sande protestantiske horn, som blev grundlagt og identificeret i 1844, fandt en prøvelsesproces sted fra 1856 til og med 1863. Derefter overgik det sande sabbatsholdende protestantiske horn både fra Filadelfia til Laodikea og også fra det sande sabbatsholdende protestantiske folk til det sabbatsholdende frafaldne protestantiske horn. De „syv tider“ er forbundet med 1798, 1844, 1856 og 1863. De „syv tider“ er et symbol, der er knyttet til et overgangstidspunkt, og denne sandhed er stadfæstet på flere vidners udsagn.

I 1798 kom der en forøgelse af kundskaben om de »syv tider«, for den allerførste tidsprofeti, Miller opdagede, var netop denne sandhed. I 1863 var denne sandhed blevet forkastet, og dermed angives afslutningen på afslutningsperioden af de femogtres år i den profeti, som fremsættes i Esajas kapitel syv.

Hele den femogtyvehundredeogtyveårige profeti har et spænd på femogtres år både ved begyndelsen og ved afslutningen i et omvendt, spejllignende mønster. Ved begyndelsen af afslutningens femogtres år (1798), forudskygget ved begyndelsen af begyndelsens femogtres år i

742 f.Kr., da profetien blev givet, skete der en forøgelse af kundskaben om de „syv tider“, som de „vise“ milleritter forstod og forkyndte. Ved afslutningen af afslutningens femogtres år i 1863 kom der endnu en forøgelse af kundskaben om den samme sandhed, som til sidst blev forkastet af de nyligt kronede „præster“ i det sande protestantiske horn.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil jeg også forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig. Eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4,6.

Forøgelsen af kundskab, når Daniels Bog bliver åbnet, er forbundet med de „syv tider“, så den ikke blot er et symbol på et overgangstidspunkt, men også på åbningen af det profetiske budskab.

Endnu en overgang begyndte den 18. juli 2020 med den første skuffelse, som indledte „ventetiden“ og markerede begyndelsen på Åbenbaringen kapitel elevens tre og en halv dag, hvor de to vidner ligger døde på gaden i den store stad Sodoma og Egypten.

18. juli 2020 markerer begyndelsen på tre og en halv symbolske dage (en „syv tider“), som var blevet illustreret ved historien fra 1856 til og med 1863. Begge perioder er symboler på „syv tider“. Begge perioder markerer en forandring i husholdningen (en overgang). Begge perioder repræsenterer en forøgelse af kundskab forbundet med „syv tider“.

Det var i overgangsperioden fra Babylons rige til Medo-Persiens rige, at Daniel bad Leviticus seksogtyve-bønnen, og derved identificeres Leviticus seksogtyve-bønnen som et vejmærke for overgangen i de sidste dage. I Millers drøm græder og beder Miller ved afslutningen af syv forekomster af ordet »adspredelse«. Gråden markerer det punkt, hvor Løven af Judas stamme (manden med støvkosten) åbner et budskab, som har været beseglet.

Millers bøn markerer Daniels bøn i Tredje Mosebog seksogtyve, som er forbundet med „syv tider“, og finder sted, da døren og vinduerne blev åbnet i Millers drøm. Men Daniels bøn i kapitel ni stemmer også overens med Daniels bøn i kapitel to. Den stemmer også overens med Nebukadnezars bekendelsesbøn ved afslutningen af hans „syv tider“.

Millers bøn blev derfor fremstillet ved bønnen i Tredje Mosebog seksogtyve, som var en offentlig bekendelsesbøn og en bøn om åbningen af den sidste profetiske hemmelighed, fordi al profeti fremstiller de sidste dage. Derfor repræsenterer hemmeligheden i Daniels bog kapitel to den sidste hemmelighed, som skal åbnes. Millers bøn var i hans drøm en bøn præget af angst og retfærdig harme over de vederstyggeligheder, der var sket med juvelerne i hans værelse. Hans angst blev fremstillet ved dem, der sukker og klager i Ezekiels bog kapitel ni i beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusinde.

Miller iagttog, hvordan sandhederne gradvist blev begravet af forfalskede læresætninger, og dette nåede til sidst et punkt, hvor kisten (selve Bibelen) blev ødelagt. Ødelæggelsen af Millers kiste fandt sted i adventismens tredje generation, da der fandt en bevidst bevægelse sted for at tilsidesætte King James Bibelen til fordel for de moderne, fordærvede, katolsk-baserede bibelversioner.

Miller græd, bad derpå, og straks åbnedes en dør, og alle menneskene gik bort. Derefter trådte manden med snavsbørsten ind, åbnede vinduerne og begyndte at gøre rent. Da gav Miller udtryk for sin bekymring for de spredte juveler, og manden med snavsbørsten lovede, at han ville tage sig af juvelerne. Midt i travlheden ved manden med snavsbørstens rengøringsarbejde lukkede Miller et øjeblik sine øjne, og da han åbnede dem, var affaldet borte. Juvelerne lå spredt omkring i rummet, og manden med snavsbørsten satte derpå det større skrin på bordet, samlede juvelerne sammen og kastede dem i skrinet og sagde: „Kom og se.“

Udtrykket „kom og se“ er et symbol på, at en sandhed netop er blevet forseglet op. Den sandhed, som forsegles op for Miller, er den sidste sandhed, for det næste, der skal ske, er Millers opvågnen ved „råbet“, som repræsenterer det høje råb. Miller var den sidste til at modtage Midnatsråbets budskab i milleritternes historie, og umiddelbart før råbet, som vækker ham i drømmen, lukkede han sine øjne et øjeblik. Det eneste sted i Bibelen, der henviser til „et øjeblik“ og „øjne“, identificerer den første opstandelse.

Se, jeg siger jer en hemmelighed: Vi skal ikke alle sove hen, men vi skal alle forvandles, i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal oprejses uforkrænkelige, og vi skal forvandles. For dette forgængelige må iklædes uforgængelighed, og dette dødelige må iklædes udødelighed. 1 Korintherbrev 15,51–53.

I historien om overgangen fra den laodikeiske bevægelse under den tredje engel til den filadelfiske bevægelse under den tredje engel, som fremstillet i Åbenbaringen kapitel elleve, repræsenterer Miller den allersidste af de vise jomfruer, som modtog Midnatsråbets budskab. De første, der modtog det, var de mest åndelige.

»Dette var midnatsråbet, som skulle give kraft til den anden engels budskab. Engle blev sendt fra himlen for at vække de modløse hellige og berede dem til det store værk, som lå foran dem. De mest begavede mænd var ikke de første til at modtage dette budskab. Engle blev sendt til de ydmyge, hengivne, og tilskyndede dem til at opløfte råbet: »Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham!« De, som var betroet dette råb, skyndte sig, og i Helligåndens kraft forkyndte de budskabet og vækkede deres modløse brødre. Dette værk beroede ikke på menneskers visdom og lærdom, men på Guds kraft, og hans hellige, som hørte råbet, kunne ikke modstå det. De mest åndelige modtog dette budskab først, og de, som tidligere havde ledet i værket, var de sidste til at modtage det og hjælpe med at forstærke råbet: »Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham!« Early Writings, 238.

Ved afslutningen af de tre og et halvt symbolske dage i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve forkyndes det første af to budskaber, fremstillet i Ezekiels bog kapitel syvogtredive. Det første budskab fører de døde og adspredte ben sammen, men de er stadig døde. Budskabet blev fremført af den røst, der råbte »i ørkenen«, og identificerer derved, at Ezekiels budskab begynder, før de tre og et halvt symbolske dage var til ende. Disse tre og et halvt dage repræsenterer en »ørken«, og det er fra »ørkenen«, at budskabet forkyndes. »Ørkenen« er også et symbol på »de syv tider«, hvilket markerer en overgang og en forseglingens ophævelse, som indleder en prøvelsesproces.

Der er en fremadskridende udvikling af budskabet og en fremadskridende modtagelse, således som det er illustreret ved Midnatsråbet i milleritternes historie. De mest åndelige var de første til at modtage budskabet fra røsten, der råber i ørkenen, og adventismens historieskrivere henviser til et brev, skrevet af William Miller blot få dage før den 22. oktober 1844, hvori Miller vidner om, at han omsider forstod og antog Samuel Snøws budskab om Midnatsråbet.

„Kære Broder Himes: Jeg ser en herlighed i den syvende måned, som jeg aldrig før har set. Skønt Herren for halvandet år siden havde vist mig den forbilledlige betydning af den syvende måned, indså jeg dog ikke forbilledernes kraft. Nu, velsignet være Herrens navn, ser jeg en skønhed, en harmoni og en overensstemmelse i Skrifterne, som jeg længe har bedt om, men ikke så før i dag. Tak Herren, min sjæl. Lad Broder Snøw, Broder Storrs og andre være velsignede for deres medvirken til at åbne mine øjne. Jeg er næsten hjemme. Ære! Ære! Ære! Ære!“ William Miller, Signs of the Times, 16. oktober 1844.

I gentagelsen af historien om Midnatsråbet, som den er fremstillet i Millers drøm, lukkede Miller sine øjne et øjeblik. Således: „I et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal oprejses.“ I Millers drøm fremstiller han den sidste, der modtager Midnatsråbets budskab, således som han gjorde i sin egen historie. Han repræsenterer dem, der til sidst tager imod budskabet, lige før manden med snavskosten samler de spredte juveler op og kaster dem ind i det større skrin. I Åbenbaringen kapitel elleve gør de sidste, som tager imod Ezekiels andet budskab, som er de fire islamiske vindes budskab, og som også er beseglingsbudskabet, dette lige før den sidste af syv basuner lyder, hvilket er den „tredje ve“-basun. „I et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal opstå uforgængelige, og vi skal forvandles.“ (1 Korintherbrev 15:52)

Passagen identificerer den første opstandelse, som finder sted ved det andet komme, men der er også en opstandelse af de døde, tørre ben (de to vidner), som finder sted i timen for det store jordskælv i Åbenbaringen kapitel elleve. I den „time“, hvor dette jordskælv finder sted, lyder den sidste basun af de syv basuner, og de døde vidner, som lå på gaden, bringes tilbage til live, ikke som laodikeere, men som filadelfiere; for ved den tredje vees basun er de to vidner blevet beseglet og forvandles til uforgængelighed, thi de skal aldrig mere synde. Miller repræsenterer den sidste, der modtager det budskab, som bringer de to vidner til live, hvilket er budskabet om islams fire vinde, og er beseglingens budskab.

Lyden af den trompet oprejser de sidste af de døde, tørre ben, som havde ligget spredt på Sodomas og Egyptens gade. Miller så, hvordan sandhederne gradvist blev begravet af forfalskede lærdomme. Til sidst græd Miller og markerede den tid, da åbningen af seglene skulle begynde, for åbningen af seglene er et fremadskridende værk. Denne åbning af seglene begyndte i afslutningsperioden af de tre og en halv dage.

Efter at Miller græd, trådte den, som havde magt til at åbne den forseglede bog, ind i beretningen. I Millers drøm var det Manden med Jordkosten. Miller bad dernæst, og straks blev en dør åbnet, hvilket markerede det punkt, hvor den tredje engels laodikeiske bevægelse skulle overgå til den tredje engels filadelfiske bevægelse. Hans bøn var bønnen i Tredje Mosebog seksogtyve; det var bønnen om forståelse af den sidste profetiske hemmelighed og en offentlig bekendelse af det oprør,

som bragte de tre og en halv dag over de to vidner; det var bønnen fra dem, som er beseglet i Ezekiel kapitel ni.

Efter bønnen trådte Kristus (manden med snavsbørsten) ind og begyndte at rydde op i værelset. Ved afslutningen af manden med snavsbørstens renselsesarbejde lukkede Miller et øjeblik sine øjne, hvilket markerer afslutningen på den periode, hvor de døde, tørre ben skulle oprejses. Manden med snavsbørsten samlede derefter de spredte juveler i Millers værelse og lagde dem i en ny, større kiste, på et bord i midten af Millers værelse, idet de to vidner ophøjes som banneret. Som banneret kalder de derpå til Guds anden hjord, som stadig er i Babylon, om at „komme og se“ det budskab, som Løven af Judas stamme netop har kastet ned i den nye, større kiste.

Vi vil begynde at betragte synet om Ulajfloden som symbolet på sandhederne fra Daniels bog, der blev åbnet i 1798, i den næste artikel. Vi har på forhånd anbragt nogle få orienteringspunkter forud for denne betragtning. Det første er, at milleritternes budskab var fuldkomment (på sit vækststadium), men ufuldstændigt. Det var anbragt inden for rammen af to, ikke tre ødelæggende magter. Det andet er, at når Millers drøm identificerer den endelige genoprettelse af de grundlæggende sandheder, er de grundlæggende sandheder da „ti gange klarere“ end deres oprindelige herlighed. Et tredje punkt er, at den første engels bevægelse (milleritbevægelsen) gentages i den tredje engels bevægelse, men med nogle få vigtige forbehold. Milleritterne var som symbol filadelfiere; de var en omvendt Nebukadnezar, men som til sidst og desværre „genopbyggede Jeriko“ i 1863.

Den tredje engels bevægelse begyndte som laodikeere med behov for omvendelse, men de ville til sidst få del i den endelige ødelæggelse af Jeriko (de sidste dages Jeriko).

„Frelseren var ikke kommet for at sætte til side, hvad patriarker og profeter havde talt; for det var Han selv, der havde talt gennem disse repræsentative mænd. Alle sandhederne i Guds ord kom fra Ham. Men disse uvurderlige ædelstene var blevet anbragt i falske indfatninger. Deres dyrebare lys var blevet gjort tjenligt for vildfarelsen. Gud ønskede, at de skulle fjernes fra deres vildfarelsens indfatninger og genindsættes i sandhedens ramme. Dette værk kunne kun en guddommelig hånd udføre. Ved sin forbindelse med vildfarelsen havde sandheden tjent Guds og menneskets fjendes sag. Kristus var kommet for at sætte den dér, hvor den ville herliggøre Gud og virke til menneskehedens frelse.” The Desire of Ages, 287.